

ЗА ЕДНА БЛАГОДАТНА КНИГА

Последната стихосбирка на моята най-любима българска поетеса и вече дългогодишна приятелка Цветанка Еленкова отново приятно ме изненада със своето богато въображение и обилни открития, този път на света, наблюдаван „с микроскоп и фотоапарат при увеличение 40“. Рядко някой от нас ще прочете, че всичко се крие в най-обикновени предмети, с които небрежно се срещаме в нашето ежедневие, и в многото детайли, иначе редовно пренебрегвани – в клечката кибрит, доматиената семка, раздробената бисквита, класа жито, косъма, слузта от месо, ската от нокът, ледената висулка – молив, перото – „писалка на ангели“, в повърхността с прах или зрънцето земя, което „гъмжи от живот“, в бодила, пазещ цветето от „старост и страст“, в раната, която „се отваря като още една уста“, или в насъщния ни хляб с дупките от слюнка, „с която бабите ни замесват тестото/на долния свят“... Това е само малка част от многобройните изненади, очакващи читателите в първата част на стихосбирката, в която и всеки от нас поотделно може да открие как поетесата в раздробената бисквита вижда днешните континенти от някогашния един-единствен – частица от всеобщото Сътворение на света, от дискретното излъчване при Големия взрив, което все още може да се измери във Вселената...

Във втората част читателите вече оглушени чакат къркорещите струи от „Водопадите“ сякаш осезаеми с включените придружаващи снимки, и в чиито стихотворения авторката ни кани да споделим нейните от-

крития, например – на собственото ни сърце с аорта, вени и капиляри между „съмнение и смирение“ („Сопотски“), или на „златната ябълка/не на клоната в корена на дървото/във водовъртежа от светлина“ („Враня вода“).

Зад всички тези стихотворения и зад онези, които следват, особено в „Римските посоки“ и в „Съзерцанията от Скопелос“, духовното присъства в откритията от посочения материален свят на „Бащата който създава/и майката която оплаква“ или на „Обоженият ум, който се движи в Господа“ (цитат), на Лика от „неръкотворната плащаница“ или на разпятието на апостолите. Или както е казал английският художник Търнър, преди да склопи очи, според твърдението на авторката: „Бог е равноденствие!“, но поне не са изпаднали очите му както при наказанието на палача, когато обезглавил първия британски мъченик свети Олбан.

Това е, повтарям, само част от нещата, които съм открил при първото четене на тази благодатна книга, защото, както ни предупреждава поетесата, чрез поставеното в началото мото – зад онова, което се открива, стои скрито още много друго.

БОГОМИЛ ГЮЗЕЛ

Скопие, октомври, 2015 г.

(превод от македонски)